

Het beraad vond plaats in een vertrek zonder ramen.

Het was een rechthoekig vertrek zonder ramen omdat de muren geen buitenmuren waren. Het was een vertrek in een grotere vierkante ruimte. Die grotere vierkante ruimte bevond zich op zijn beurt weer in een nog grotere achthoekige ruimte. In zijn geheel vormde dit complex het commandocentrum van afdeling s2 van de Minerva Correctional Facility in Winson, Mississippi. Samen met de andere afdeling voor eenzame opsluiting, s1, vormde s2 het best beveiligde gedeelte van het hele penitentiare complex. Het was gebouwd met muren in concentrische ringen, als een middeleeuws kasteel, ontworpen om oninneembaar te zijn. Zelfs van buitenaf bij een aanval door vastberaden hulpstroepen. Maar ook van binnenuit bij uitzonderlijk heftig oproer.

Het veiligheidsaspect was een aardige bonus, maar de werkelijke reden voor de keuze van dit commandocentrum was de afzondering. Het maakte vergaderen in het diepste geheim mogelijk, want afdeling s2 was verder leeg. Er waren geen cipiers, er was geen ander personeel. Niet een van de honderdtwintig isoleercellen was in gebruik. Ze waren overbodig dankzij het beleid van het huidige management. De progressieve aanpak was iets om trots op te zijn. Het leverde bovendien geweldige pr op.

Er waren zes mensen in het vertrek. Dit was de derde keer deze week dat ze elkaar in het geheim troffen. Ze zaten verspreid om een lange, smalle tafel. Twee overbodige stoelen waren met de rug tegen een lege, witte muur gezet. De stoelen waren vervaardigd van helderblauw polycarbonaat, stuk voor stuk gegoten in één enkele mal, zodat er geen naden of lassen waren. Zowel de vorm

als het materiaal zelf maakten de stoelen vrijwel onbreekbaar. De kleur zorgde ervoor dat alles wat er toch nog met geweld werd afgebroken, moeilijk te verbergen viel. Heel praktisch. Maar niet heel erg comfortabel. Bovendien een erfenis van het vorige management.

Drie van de mannen droegen een pak. Bruno Hix, directeur en medeoprichter van Minerva, zat aan het hoofd van de tafel. Damon Brockman, zijn rechterhand en medeoprichter, zat rechts van hem. Daarnaast zat Curtis Riverdale, hoofd van de bewaking. De man die naast Riverdale zat was de laatste aan die kant van de tafel. Hij droeg een uniform. Het was Rod Moseley, hoofd van de politie in Winson. Aan de andere kant, links van Hix, zaten twee mannen van achter in de twintig. Ze droegen allebei een zwarte broek en een zwart t-shirt. De een had een gebroken neus, twee blauwe ogen en een lappendeken van vervaarlijk uitziende paarse bloeduitstorting verspreid over zijn hele voorhoofd. De ander had een arm in een mitella. Beiden deden hun best de blikken van de andere mannen in het vertrek te ontwijken.

‘Nou, goed. Hebben we een probleem of niet?’ Brockman haalde zijn schouders op. ‘Kan iemand dat met zekerheid bevestigen? Nee. We moeten dus doorgaan zoals we hebben gepland. Er staat te veel op het spel om bang te worden voor spoken.’

‘Nee.’ Riverdale schudde zijn hoofd. ‘Als er een probleem zóú kunnen zijn, is er een probleem. Zo zie ik dat. Veiligheid voor alles. We moeten...’

‘We moeten er met zekerheid achter zien te komen,’ zei Moseley. ‘Een besluit nemen op basis van feiten. De vraag waar het om draait is: heeft de man in de envelop gekeken? Dat is wat we moeten weten.’

Niemand zei iets.

‘Nou?’ Moseley strekte zijn been onder de tafel en gaf de man met de mitella een trap. ‘Wakker worden. Ik verwacht een antwoord.’

‘Doe me een lol.’ De man onderdrukte een geeuw. ‘We hebben de hele nacht gereden om in Colorado te komen en vervolgens een hele nacht om weer hier terug te komen.’

‘O, wat zielig.’ Moseley porde de man aan met zijn voet. ‘Geen antwoord. Heeft hij gekeken?’

De man staaarde naar de muur boven het hoofd van Moseley. ‘Dat weten we niet.’

‘Het gaat er niet om of hij in de envelop heeft gekeken,’ zei Riverdale. ‘Als hij heeft gekeken, moeten we weten of hij heeft begrepen wat hij zag. En wat hij van plan is om te doen.’

‘Of de man in de envelop heeft gekeken is irrelevant,’ zei Brockman. ‘Wat dan nog, als hij dat heeft gedaan? Niets in die envelop is ook maar een geringe aanwijzing voor wat er aan de hand is.’

Riverdale schudde zijn hoofd. ‘Er staat vrijdag 10 uur in. Heel duidelijk. Datum, tijd en plaats.’

‘Nou en?’ Brockman hief zijn handen. ‘Vrijdag is een dag van vreugde, een dag om te vieren. Dat heeft niets wat je ook maar in de verste verte verdacht zou kunnen noemen.’

‘En de foto in die envelop.’ Riverdale prikte in de lucht met een vinger om elke lettergreep te benadrukken. ‘Vijfentwintig bij twintig. Die valt niet te missen.’

‘Maar opnieuw heeft dat niets te betekenen.’ Brockman liet zich achterovervallen op zijn stoel. ‘Tenzij de man daadwerkelijk hiernaartoe komt. Tenzij hij hier vrijdag opduikt. Maar zelfs dan is er niets aan de hand. We hebben heel zorgvuldig een keuze gemaakt.’

‘Dat hebben we niet. Dat kon immers niet? We hadden er maar negen om uit te kiezen.’

Er schoot een glimlach over Moseleys gezicht. ‘Ironisch, hè? Dat we iemand hebben gekozen die werkelijk onschuldig is.’

‘Dat zou ik niet ironisch willen noemen,’ meesmulde Riverdale. ‘Bovendien waren het er geen negen, maar slechts vijf. De anderen hadden familie, waardoor ze afvielen.’

‘Negen?’ zei Brockman. ‘Vijf? Het zal wel. Het aantal is onbelangrijk. Het gaat om het resultaat. En het resultaat is acceptabel. Zelfs als die man komt opdagen, hoe dichtbij kan hij dan komen? Nooit dichterbij dan dertig meter, zou ik denken.’

‘Hij hoeft hier niet eens op te dagen. Hij kan ernaar kijken op tv. Op internet. Hij kan erover lezen in de kranten.’

‘Er zit wel wat in wat Riverdale zegt,’ zei Moseley. ‘Misschien kunnen we deze keer beter iets minder aandacht trekken. Misschien moeten we de media afzeggen. We zouden iets onbenulligs kunnen roepen als respect voor de privacy van de gedetineerde, of zoiets.’

‘Hoeft niet.’ Brockman schudde zijn hoofd. ‘Denk je dat die man tv heeft? En een computer? Een abonnement op de *New York Times*? Die man heeft niks, verdomme. Hou op met zoeken naar moeilijkheden. Die zijn er niet.’

Hix trommelde met zijn vingertoppen op de tafel. ‘Publiciteit is goed voor het merk. We zoeken altijd de publiciteit. Dat hebben we altijd gedaan. Als we daar nu van af zouden wijken, zouden we alleen maar meer aandacht trekken. Mensen zouden gaan denken dat er iets aan de hand is. Maar hoe dan ook, ik denk dat we het moeten weten. Heeft hij gekeken?’ Hij keerde zich naar de mannen in T-shirt. ‘Doe eens een poging. Alles wat je zegt is goed. Gebeurd is gebeurd. We begrijpen het. Zeg eens wat je denkt.’

De man met de gebroken neus haalde diep adem door zijn mond. ‘Ik denk dat hij heeft gekeken.’

‘Dat denk je?’ zei Hix. ‘Maar je weet het niet zeker?’

‘Niet honderd procent.’

‘Oké. Waar was de envelop?’

‘In de tas.’

‘Waar was de tas?’

‘Op de grond.’

‘Had je hem neergezet?’

‘Ik moest mijn handen vrij hebben.’

‘Waar was de tas toen de auto eraan kwam?’ vroeg Hix.

‘Op de grond,’ zei de man met de mitella.

‘Op dezelfde plek?’

‘Hoe moeten wij dat weten? Ik was er niet bij toen Robert hem neerzette. Robert was niet bij bewustzijn toen ik hem oppakte.’

Hix dacht even na. ‘Oké. Hoelang was de man alleen met de tas?’

‘Dat weten we niet. Het kan niet erg lang zijn geweest. Hooguit een paar minuten.’

‘Het is dus mogelijk dat hij heeft gekeken,’ zei Hix. ‘Of op z’n minst even heel snel een blik in de envelop heeft geworpen.’

‘Ja,’ zei de man met de gebroken neus. ‘Vergeet niet dat de tas gescheurd was. Hoe is dat zo gekomen? Waarom? Dat hebben wij niet gedaan.’

Brockman boog zich voorover. ‘Het was een krankzinnige toestand, als ik jullie verhaal zo hoor. Overal brokstukken en rommel.

Complete chaos. De tas is waarschijnlijk per ongeluk gescheurd. Het lijkt me niet echt een belangrijke aanwijzing. Bovendien hebben de anderen niet gemeld dat de man heeft gekeken.'

'De anderen hebben zich nog helemaal niet gemeld. We hebben geen idee waar ze zijn.'

'Nog op weg terug,' zei Brockman. 'Waarschijnlijk problemen met hun telefoons, maar als er iets is waar we ons zorgen over moeten maken, zouden ze wel een manier hebben gevonden om ons te waarschuwen.'

'En de man heeft er ook niets over gezegd tegen de politie,' zei Moseley. 'Ik heb een paar keer met het hoofd daar gepraat. Dat wil toch ook wel iets zeggen.'

'Ik denk nog steeds dat hij heeft gekeken,' zei de man met de gebroken neus.

'Ik vind nog steeds dat we de zaak moeten afblazen,' zei Riverdale.

'Dat is het domste wat ik ooit heb gehoord,' zei Brockman. 'Wij hebben de datum niet geprikt. Wij hebben het tijdstip niet gekozen. Dat heeft de rechter gedaan toen hij de papieren tekende. Dat weet je. Als we met een onzinverhaal aankomen om de boel uit te stellen, krijgen we een wagonlading inspecteurs over ons heen. Je weet heel goed wat dat betekent. We kunnen ons net zo goed meteen een kogel door de kop schieten.'

Riverdale trok een zuinig mondje. 'Ik beweer niet dat we het moeten uitstellen. Ik vind dat we terug moeten keren naar het oorspronkelijke plan. De verwisseling is vanaf het begin een fout geweest.'

'Daarmee zouden we het probleem voor vrijdag oplossen, als dat werkelijk bestaat. Maar dan zijn we nog niet verlost van dat andere, grotere probleem. De situatie met Carpenter.'

'Ik heb vanaf het begin gezegd dat er een heel eenvoudige oplossing voor dat probleem was. Een kogel in zijn achterhoofd. Als jij daar te lafhartig voor bent, doe ik het zelf wel.'

'Heb jij enig idee hoeveel dat kost? Hoeveel handel we dan kwijtraken?'

'Hoe zou hij iets moeten ontdekken?'

'We raken nog veel meer kwijt als de man iets ontdekt.'

'Hij zou hiernaartoe kunnen komen. Dat zei je zelf. Hij zou

kunnen gaan snuffelen. Hij is MP geweest. Het zit in zijn bloed.'

'Het is al jaren geleden dat hij bij de militaire politie werkte,' zei Moseley. 'Dat heeft het hoofd van de politie daar me verteld.'

Hix trommelde op de tafel. 'Wat weten we nog meer?'

'Niet veel. Hij heeft geen rijbewijs. Bij de belastingdienst is onbekend waar hij heeft gewerkt na het leger. Hij is niet te vinden op social media. Er is geen recente foto van de man. Hij zwerft tegenwoordig. Het is een beetje triest, maar daar houdt het verhaal op. Het klinkt niet echt als iets om je druk over te maken.'

'Zwerver of miljonair,' zei Brockman. 'Welke idioot trekt het halve continent over alleen omdat hij een paar documenten heeft gelezen en een foto heeft gezien?'

'Speculeer er maar op los, ik maak me nog steeds zorgen,' zei Riverdale. 'Iedere keer dachten we bij dit overleg dat we de zaak onder controle hadden. Iedere keer zaten we ernaast. Ik moet er niet aan denken dat we er nu ook weer naast zitten.'

'We zitten er niet naast.' Brockman sloeg met vlakke hand op tafel. We hebben alles wat zich heeft aangediend steeds afgehandeld. Voor negenennegentig procent.'

'Negenennegentig procent. Niet honderd.'

'Luister. Het leven is niet perfect. Soms moet je puinruimen. Dat hebben we gedaan. We kwamen erachter dat er een lek was. Dat hebben we gedicht op de manier waar we het allemaal over eens waren. We kwamen erachter dat die envelop zoek was. Die hebben we weer in handen gekregen op de manier waar we het allemaal over eens waren.'

'En nu heeft die vreemdeling in de envelop gekeken.'

'Misschien. We weten het niet. Maar je moet toegeven dat het onwaarschijnlijk is. Hij heeft niets tegen de politie gezegd. Dat weten we. Hij heeft ook niets tegen de FBI gezegd en niets tegen het Bureau Penitentiaire Inrichtingen. Dan zouden we het weten. Dus veronderstel eens dat hij ineens alles te weten is gekomen nadat hij een paar seconden alleen is geweest met de envelop. Waarom zou hij dan al die kennis voor zich houden? Wat gaat hij ermee doen? Ons chanteren? En je denkt dat die man zomaar eventjes tweeduizend kilometer aflegt voor vrijdag? Kom nou.'

'Heren!' Hix trommelde opnieuw op de tafel. 'Zo is het genoeg. Goed. Ik heb een besluit genomen. We kunnen niet weten of de

man in de envelop heeft gekeken. Het lijkt onwaarschijnlijk, dus moeten we niet in paniek raken. Zeker niet gezien de gevolgen daarvan. Aan de andere kant is het raadzaam om voorzichtig te zijn. De man is heel herkenbaar, toch?’

De man met de gebroken neus knikte. ‘Zeker weten. Je kijkt hem niet over het hoofd. Hij is een meter vijfnegentig en weegt honderdtien kilo. Hij ziet er onverzorgd uit.’

‘Hij heeft er flink van langs gekregen,’ zei de man met de mitella. ‘Daar heb ik persoonlijk voor gezorgd.’

‘Jullie hadden hem af moeten maken toen je de kans had,’ zei Brockman.

‘Ik dacht dat we dat hadden gedaan.’

‘Je had het zeker moeten weten.’

‘Maar hoe dan? Zorg dat het eruitziet als een ongeluk. Dat waren onze orders voor die andere twee. Ik ging ervan uit dat dat ook voor hem gold. Dat valt moeilijk te verkopen als je iemand een kogel door zijn kop schiet.’

‘Stop!’ Hix wachtte tot het stil werd. ‘We gaan het als volgt doen. We zetten surveillanten in, vanaf nu tot en met zaterdag, vierentwintig uur per dag. Zodra hij ook maar één stap in Winson zet, wachten we hem op. En hier hoeven we ons geen zorgen te maken over hoe het eruitziet.’

Jack Reacher arriveerde halverwege een maandagochtend in Gerardsville, in de staat Colorado. Dat was twee dagen voordat de mannen van Minerva voor de derde keer in het geheim bijeen waren. Hij had meegelift met een vrachtwagen die balen alfalfa moest afleveren op een boerderij ten zuiden van de stad, dus legde hij de laatste twee kilometers te voet af. Het was een plezierige wandeling. Het was warm, maar niet heet. Plukjes wolken zeilden door een weidse, blauwe lucht. Zo ver hij maar kon zien, was het land vlak en groen en vruchtbaar. Buizen van beregeningsinstallaties markeerden de grenzen van de eindeloze akkers. Daartussen schoten halmen en bladeren in alle soorten en maten omhoog in de richting van de zon. Links lag een reeks bergen op de horizon. Ze rezen steil uit de vlakte op zonder geleidelijk oplopende hellingen, zonder zacht glooiende heuvels. De met sneeuw bedekte toppen staken als de tanden van een zaag in de lucht.

Reacher liep de stad in tot hij de hoofdstraat bereikte. Die was bijna een kilometer lang. De straten aan weerszijden werden slechts tot de eerste zijstraat geflankeerd door winkels en kantoren. Daar voorbij maakten ze plaats voor woonhuizen. Alle commerciële gebouwen leken op elkaar. Ze waren allemaal even groot, hadden een begane grond en een verdieping en verschilden weinig qua ontwerp. Ze stamden ook allemaal uit dezelfde tijd, het einde van de negentiende eeuw als je mocht afgaan op de inscripties met jaartallen op sommige lateien. Daardoor gaf het hem het gevoel alsof hij zich in een tijdcapsule bevond. Het was een tijd geweest waarin ambachtelijkheid nog op waarde werd geschat. Dat was duidelijk. De gevels waren van hardsteen, marmer of graniet. Hou-

ten lijsten om deuren en ramen waren voorzien van sierlijk hout-snijwerk en rijkelijk ingelegd met bladgoud. Alles was tot in de puntjes verzorgd. Wat Reacher zag, bekoorde hem, al was hij niet in Gerrardsville om er de architectuur te bewonderen. Hij wilde er het museum bezoeken.

Een dag eerder had hij een krant doorgebladerd die iemand in een diner had laten liggen. Hij was op een artikel gestuit over een tandarts en een metaaldetector. De man had het ding gekregen bij zijn pensioen. Het was bedoeld als een soort grapje omdat hij de reputatie had dat hij bij nieuwe patiënten zonder enige moeite vullingen kon vinden die zodanig waren aangebracht door een collega dat hij ze meteen moest vervangen. Hoe dan ook, om de plotse overvloed aan vrije tijd te vullen had hij zich ontwikkeld tot amateurarcheoloog. Hij was altijd al geboeid geweest door de Burgeroorlog en ging dus nu op pad om een aantal van de slagvelden van weleer te bezoeken, zowel grote als kleine. Beroemde slagen en veldslagen die in de vergetelheid waren geraakt. Bij Pea Ridge in Arkansas vond hij een verzameling artilleriescherven en andere voorwerpen. Die werden ondergebracht in een reizende tentoonstelling over de ontwikkeling die de tactiek van de noordelijke staten tijdens de oorlog had doorgemaakt. De tentoonstelling deed ook Gerrardsville aan. Omdat hij in de buurt was besloot Reacher er een kijkje te nemen.

Reacher dronk een kop koffie in een koffiehuis waar hij toevallig langskwam en bereikte voor de middag het museum. Hij bleef er ronddwalen tot het museum sloot. Toen moest hij door een van de curatoren met zachte drang naar buiten worden geleid. Ze heette Alexandra. Reacher begon een gesprek met haar over de tentoonstelling. Heel terloops kwam het gesprek op de restaurants in Gerrardsville, waarna ze besloten samen ergens een hamburger te gaan eten. Alexandra koos voor een sjofele tent met ruwhouten tafelbladen, lange banken, en krakende vloerplanken. Oude lp-hoezen waren met punaises op de muren geprikt. Maar het eten kwam snel, op volgetaste borden, tegen een bescheiden prijs. Het beviel Reacher in alle opzichten.

Tijdens het eten kwam het gesprek op muziek en dat leidde er weer toe dat ze in een bar belandden. Die was klein, intiem en donker. Er speelde een bluesband. Veel covers van Magic Slim en een

enkel nummer van Howlin' Wolf. Het stemde Reacher tevreden. Alexandra bestelde bier. Ze dronken en sneden nog weer andere onderwerpen aan die uiteindelijk leidden tot een gezamenlijke af-tocht naar het appartement van Alexandra.

Dat lag boven een winkel in de buurt van het grote kruispunt midden in Gerrardsville. Het was niet groot, ingericht in een minimalistische stijl. Er stond weinig meubilair. Het appartement was maar spaarzaam aangekleed. Maar er stond wel een koelkast, en in die koelkast stond meer bier. Er was ook een cd-speler en dus luisterden ze naar nog meer muziek. Er was bovendien een slaapkamer. Toen ze daar eenmaal beland waren, hadden ze verder niet zoveel meer nodig.